

„A KRIMIRODALOM EGYIK LEGÉRDEKESEBB KARAKTERE.”

– Jeffrey Deaver –

HOLT PONT

BARBARA NICKLESS

adrenalin

NŐI PSZICHTHRIILLEREK!

RAIL
CROSSROAD

*fine
selection*

BARBARA NICKLESS

HOLTPONT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

MIT HOZOTT HAZA?

A FÉRJE KEVESET HOZOTT HAZA A HÁBORÚBÓL.

A sivatagi szélről fakóra és puhára koptatott hátizsákját. Egy Ezüst Csillagot. Meg két Bronzot a bátorságáért. Egy előléptetést. A szemeköré fehér ráncok vésődtek a kíméletlen nap miatti hunyorgástól. A jobb lábát enyhén húzta, rosszabb napokon botra volt szüksége.

De hazajött.

És ettől, valamint a felesége és a gyerekei iránt érzett újdonsült örömetől Samantha Davenport a világ legszerencsésebb nőjének érezte magát.

De létezett egy sötétebb oldala is annak, amit Ben Davenport hazahozott a háborúból.

A rémálmodokat. Hogy hajlamos volt megijedni. A megrögzött elhatározást, hogy lassabban vezet, mint azt a forgalom vagy az útviszonyok indokolnák. Időnként fellobbanó indulatait hosszú whiskyzések után, amit aztán olyan csend követett, hogy szinte vágni lehetett.

Néha-néha olyan elrévedő tekintet ült a szemében, hogy a felesége nem tudta, hogyan érhetné el.

És ilyenkor Samantha azon tűnődött, vajon a férje egyáltalán hazajött-e.

Ben Davenport legkisebb gyermekét mindez nem érdekelte. Apuci apuci volt, és a nyolcéves Lucy egész lényével szerette őt.

Azon a pénteki napon, hét előtt öt perccel Lucy bement a konyhába, az anyja ott állt a tűzhelynél, és húst sütött. A Davenport-háztartásban a családi vacsora nem lehetett vita tárgya. Nem számított, mennyire borultak fel a dolgok. Nem számított, hogy Lucy bátyjai mennyit morgolódtak, hogy későn, korán vagy gyorsan kell enniük – az esti program függvényében. Nem számított, mennyire volt fáradt az apjuk, vagy hogy a kutya megbetegedett-e, vagy valamelyik gyereknek házi feladatot kellett írnia. Az anyjuk sokat utazott, de amikor a városban volt, akkor együtt ettek.

Pontosan akkor, amikor az óra nagymutatója a tizenkettőre ugrott, a kinti garázsajtó csikorogva kinyílt, és egy autó motorja bögött fel, ahogy behajtott rajta.

– Megjött apuci! – kiáltott fel Lucy, és az étkezőasztalnál álló szék mögé guggolt. Ez is a játékhoz tartozott.

Egy perccel később az apja belépett a konyhaajtón a kinti hóhullám kíséretében, a napégette fű és a felforrósodott aszfalt illatát hozva magával. Aktatáskáját az egyik székre dobta, napszemüvegét a pultra tette, és rávigyorgott a feleségére.

Nagydarab ember volt: száznolcvanöt centinél magasabb, széles mellkasú. A haját katonásan rövidre nyírta, az arca kedves, de komoly – mint Lucynak feltűnt, még a születésnap bulikon és a grillpartikon is.

– Meg lehet sülni odakint – szólalt meg.

Az anyja elhajolt a tűzhelytől, hogy megcsókolja.

– Azt mondják, hogy ma este eső várható.

– Hála istennek!

Az ujjával végigsimított a nő vállán, aztán megfordult, és kotorászni kezdett a hűtőszekrényben. Kivett egy zöld üveget, felbontotta, és nagyot kortyolt belőle.

– Hogy ment ma a munka? – kérdezte Lucy anyja. Minden este ugyanezt kérdezte. Néha Lucy kihallott valamit az anyja hangjából. Valami szúrós, de rejtett dolgot, mint a szőnyegben felejtett tű.

– Lássuk csak! Kaptunk rendelést irodaszerekre. Az internet két órára leállt. Emily kimcsshit hozott ebédre. Szagoltad már azt a szar... cuccot? Könnybe lábad tőle a szemed. Szóval a szokásos izgalmak adódtak ma is.

Lucy anyja letette a kanalat.

– Úgy érted, hogy uncsi, mint az esti híradó.

Az apja alaposan meghúzta az üveget.

– Semmi baj, Sam.

– A harc a részeddé vált. Tudom, hogy hiányzik.

Lucy valahogy tisztában volt vele, hogy ezek a szavak rejtették a tűt.

Az apja letette a sörét, és megérintette az anyja arcát.

– Feleannyira sem, mint amennyire ti hiányoztatok, amíg odaát voltam. Jól megvagyok, Sam.

Samantha Davenport a férje tenyerére hajtotta a fejét, aki pedig magához húzta.

Egy pillanatig így maradtak, a bőrüket pirosra festette az esti fény. Lucyt arra a szoborra emlékeztette, amit tavaly nyáron láttak abban a franciaországi múzeumban. *A csók*. Mintha semmi más nem létezne, csak ők ketten. Mintha így kellene lennie.

Aztán az apja hátralepett. Mosolygott.

– És milyen volt a te napod, kedvesem?

Az anyja újra felvette a kanalat. Magas volt, haja hosszú, sötét, szeme barna, amit egy folyóiratban mélyen érzőként jellemeztek volna. Híres fotósnak számított, aki anyukákról és gyermekeikről készített képeket. A Lucyről és bátyjairól lőtt fotói ott lógtak az egész házban.

– Nyűgös kisbabákkal teli – felelte az anyja. – Meg bosszús anyákkal. Elmentem a gyárba, és készítettem még néhány képet a jövő havi galériamegnyitóra.

– És nem ólálkodott valami fura alak a háttérben?

Az anyja szemöldöke úgy ugrott össze, hogy arról Lucynak madár-szárnyak jutottak eszébe.

– Semmi ilyesmi. Jack sem látott semmit. Talán csak paranoiás vagyok.

Az apja bólintott, de nem úgy tűnt, mintha egyetértene. Lucy szerint az anyukája asszisztense többé-kevésbé rendben volt, de azt biztosra vette, hogy az apja egyáltalán nem kedveli.

– Összepakoltál, és készen állsz az indulásra?

– Nagyjából. Túl hamar itt lesz az a hajnali négy. – Összefogta a haját, és elhúzta a nyakáról. – Hiányozni fogsz, Ben Davenport.

Az apja megfogta az anyja kezét, kiszabadította a haját, és a hosszú szálakba nyomta az orrát.

– Hol vannak a fiúk?

– Az emeleten a házijukat csinálják.

– Akkor csak magunk vagyunk. – Az apja átkarolta az anyját.

– Apuci! – kiáltott fel Lucy.

Az apja az anyjára kacsintott.

– Hallottad ezt az egércincogást?

– Apuci!

– Már megint hallom. Az a kis mezei egér lehet. Pedig azt hittem, már elzavartuk.

– Nem hallottam semmit – mondta erre az anyja mosolyogva.

– A-pu-ci! – Lucy ezúttal már toporzékolt is.

Az apja lefelé nézett, míg végül a tekintete találkozott Lucyével.

Rákacsintott.

Lucy felszegte a fejét, és felemelte a könyvét.

– Itt az idő, apuci.

Az anyja karba fonta a kezét, de nem úgy, mint amikor dühös volt.

– Húsz percek van vacsoráig.

A könyvtárban – valójában ez a nappali volt, de Lucy és az apja könyvtárnak hívta – Lucy felkapta Bobót, és megvárta, amíg az apja felkapcsolja a lámpát, majd leül a kedvenc székébe. Ezután az ölébe mászott, és a mellkasához simult, plüssmajmát a saját ölébe fektette. Az apjáról csak úgy sütött a kinti meleg – mintha a nap egy eltévedt darabját hozta volna a légkondicionált házba. Irodaillata volt – papír- és áporodottlevegő-szaga, de érződött rajta a cigarettafüst és egy leheletnyi zsírszag is. Ez utóbbi arról árulkodott, hogy aznap a pályaudvaron járt.

– Mogyoróvaját ebédeltél – mondta Lucy.

– Szatét – válaszolta az apja, miközben kinyitotta a könyvet. – Csirkeszatét mogyorószószbán. Sokkal finomabb, mint a kimcsi. Hol is tartottunk?

A kislány füle apja morajló mellkasához simult, miközben ő felolvast neki *Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény*ből. A kedvencéből. Nem utolsósorban azért szerette, mert az anyja a könyvben szereplő

kislányról, Lucy Pevensie-ről nevezte el. Lucyról, aki bátor, becsületes és jószágos volt.

Odakint felhők gyülekeztek – a nyugati oldal ablakain át látta. Július a zivatarok időszaka volt Coloradóban, ahogy valamikor az anyja mondta neki. „Lehet, hogy amíg én New Yorkban leszek, akkor is jön majd vihar. De ne félj! Isten csak átrendezi a felhőket.”

Lucy nézte, ahogy az ég besötétedik, miközben az apja felolvasott neki a Fehér Boszorkányról. Látta a saját tükörképüket az üvegben lebegni. Az ablak varázslatos világot jelentett: egyszerre mutatta a ház belsejét, ahol az apjával ültek, és a külvilágot, ahol a fák már hajladozni kezdtek. Messze a távolban vonat fűtyült. Az apja imádta a vonatokat. Most ott dolgozott, hogy már nem volt katona, és könyvet írt a vasútról. De a síp hangja mindig megnyitott Lucyban valami távolit és szomorút.

Ezüstös villámnyíl lövellt alá az égből. Lucy megborzongott.

Az apja szünetet tartott az olvasásban.

– A vonat miatt?

– Nem – felelte a kislány, és igyekezett bátor lenni. – És nem is a villám miatt.

Lenyomta a borzongást, addig fojtotta, amíg el nem múlt. Aztán felemelte a fejét, és az ablak felé intett vele.

– Nem mehetnénk oda?

Az apja követte a tekintetét.

– Mármint ki? Dehogynem, a vacsora után. Sétálhatunk egyet, ha a vihar elvonult.

A lánya megrázta a fejét.

– Nem. Nézz csak oda! Látsz minket az üvegben?

Az apja felült, kicsit odébb tolta az ölében a lányát, és rásandított az ablakra.

– Látom magunkat, Lucy.

– És a fákat is látod?

– Igen – felelte az apja komolyan. Mindig komolyan vette a lánya szavait, aki azonban így is érezte, hogy mosolyog.

– Az varázslatos hely – mondta. – Köztes hely. Mint a szekrény.

– És mit csinálnánk az ablakban, Ludas Lucy?

A becenév hallatán a lánya az apja arcára nézett. Az óvoda óta nem hívta Ludas Lucynak. Most pedig már nagy harmadikos volt.

– Dolgokra bukkanánk – közölte Lucy. – Különleges dolgokra. Mint Lucy Narniában.

– Az tetszene, Ludas Lucy.

A kislány lenézett, magához ölelte Bobót.

– Anyunak muszáj elmennie?

– Csak néhány napig lesz távol. – Az apja játékosan felfelé billentette lánya állát. – Mi bánt téged?

Lucy csak a fejét rázta. Mindig beképzelt dolgokat. Vagyis a tanárai ezt mondták neki.

– Semmi. Nem félek.

Árnyék állta el a konyhából kiszűrődő fény útját.

– Kész a spagetti, és ez nektek is szól – közölte Lucy anyja. – Gyertek enni! – Továbbment a lépcső aljához, ahol felkiabált a fiúknak, hogy jöjjenek vacsorázni.

Az apja lecsúsztatta az öléből Lucy, és talpra állította.

– Vacsorázunk együtt, úrnőm?

A kislány megfogta apja felkínált karját.

– Természetesen, nagyuram.

A vacsora a szokásos fékevesztett hangulatban telt. Nagy volt a hangzavar a világos konyhában, miközben az eső az ablakokat verte, és Lucy bátyjai egymást túlkiabálva igyekeztek mindent lelkesen elmesélni a szüleiknek, ami velük történt a nyári tudományos táborban. Ők már nagyok voltak: az ikrek jövőre középiskolába mennek.

Brian éppen a szívószálas és zsinóros lufirakéták készítéséről szóló történet közepén járt, amikor vadul lengetett keze nekicsapódott a kancsónak, és messze repítette.

Az ivólé mindent beterített. Az anyja felállt, hogy rongyokat kapkodjon fel, míg az apja és Brian letérdeltek, majd nekiálltak összeszedni a törött szilánkokat. A szülei nem haragudtak az ilyesmik miatt, simán csak megoldották. Lucy járt a barátai szüleihez, látta, hogy ott mennyire másképp mentek az ilyen dolgok.

Egyszer csak megszólalt a csengő.

– Valamelyik gyerek nyissa ki! – szólt oda az anyja.

De a fiúk már azon vitakoztak, hogy ki döntötte fel a korszót, így Lucy felállt, és elindult a konyhából az előszobába. Ahogy befordult a sarkon, a konyhából kiszűrődő fény elhalványult, és a sötétből kibukkant a bejárati ajtó. A melléte lévő ablakon beszivárgott a lágý esti fény. A vihar elvonult, és egyetlen csillag ragyogott az égen.

Messze a távolban egy másik vonat füttye harsant. Lucy megállt az előszobában, egyik tenyerét a hűvös falnak nyomta, egyik lábát felemelte, mintha félne megérinteni a padlót.

A csengő újra megszólalt.

– Lucy! – kiáltott oda az anyja. – Carla az. A turmixgépért jött. Beengednéd?

A folyosó egyre hosszabb lett. Sötétebb. Az ajtó valósággal felmagasodott, a sárgaréz kilincs csillogott a kihunyó fényben.

Lucy visszapillantott a könyvtárra, ahol a könyve és Bobo feküdt az székbén.

Bárki csengetett is, most kopogni kezdett.

– Olyan, mint a ruhásszekrény – suttogta Lucy. – Ne félj! Aslan már vár.

Vagy a Fehér Boszorkány – suttogta egy hang valahonnan.

Lucy keze rátalált a kilincstre.

Ne nyisd ki! – suttogta ugyanaz a hang.

– Lucy! – kiáltotta az anyja.

A kislány hüvelykujjával lenyomta a kilincset, és kitarta az ajtót.

ELSŐ NAP

1. FEJEZET

Valahányszor sanszod van rá, emlékezz: ragaszkodj az élőkhez! Ne állj össze a holtakkal!

– Sydney Parnell személyes naplója

A HALÁL NEM VOLT KEGYES HOZZÁ.

A sínek mellett állva a kora hajnali hidegben a zseblámpámmal bevilágítottam a szenesvagon kerekei közötti sötét résekbe, és amennyire csak tudtam, felmértem a helyzetet, már amennyire az lehetséges volt a holttest állapotát tekintve. Az ugró – ahogy a vasúti szlengben az öngyilkosokat hívták – felnőtt fehér nő volt, úgy a harmincas éveit végén járhatott. Szép arca a kora, a vérfoltok és a zúzódások ellenére is megkapónak volt mondható.

A többi testrészén ellenben nem akadt semmi szép.

Kikapcsoltam a zseblámpát, belenyomtam a szolgálati öv hurkába, majd mindkét kezemem a vasúti rendőrruhám zsebébe dugtam, hagyva, hogy a bársonyos szürke, kora hajnali levegő beterítsen. Mellettem ült és hozzám bújt társam, a K9-es Clyde – most felnézett az arcomba. A lábamon éreztem, ahogy kicsit megborzong a teste.

Halálfélelem.

A háborúból származó ajándék; olyan, akár egy szellem.

Kihúztam mindkét kezemet a zsebemből, és leguggoltam, hogy szemmagasságba kerüljek Clyde-dal. Az ujjaimmal óvatosan felemeltem a pófáját.

– Még mindig rendben vagyunk – mondtam neki.

Az arcomat tanulmányozta, és kisvártatva elmúlt a borzongása. Elengedtem, és egymáshoz nyomtuk a fejünket.

Valahol a vonat túloldalán egy csiröge szórta reggeli énekét a sötétbe. Valami halkán motozott a fűben. Pár száz méterrel odébb, éppen csak kivehetően a vagonok között, a South Platte folyó nyaldosta a partjait. Ilyen korai órán a város messzinek tűnt, inkább ígéretnek, mint valószínűségnek; az autópályán a fényszórók, mint egy másik galaxisban ragyogó csillagok. Clyde és én úgy tekintettünk erre az időszakra, mint amikor a lehetséges és a lehetetlen közti határvonal hajszálvékonyá válik.

A hajnal a szellemek ideje. Mert a büntudatunkat legkevésbé a még szinte teljes sötétség hosszú, lehangoló óráiban tudjuk elviselni, amikor a nap csak olyan híresztelés, ami talán soha nem válik valóra.

Engem a háborúból való hazatérésem óta kísértettek. A terapeutám beszélt téveszmékről, poszttraumás stresszről és arról, hogy nem vagyok hajlandó elengedni a múltat. De én annak a tengerészgyalogos társamnak hittem, aki azt mondta, hogy a szellemeink tulajdonképpen a büntudatunk. Sok katonát és tengerészgyalogost kísértettek. A barátom viszont azt ígérte, hogy végül továbblépünk majd.

Most a tekintetem óvatosan visszavándorolt a sínekre, ahol a törött csontok és a szétroncsolt hús ragacsos, árnyékba boruló kupaca maradt mindössze a valaha volt gyönyörű nőből. Semmi sem mozdult, csak egy kóbor tincs rebtent meg sötét hajában.

– Nincsenek szellemek, Clyde. Látod?

Clyde fújta egyet.

Eltűnődtem, vajon az ugró hagyott-e üzenetet a családjának. Aztán azon merengtem, vajon volt-e egyáltalán családja. És vajon meg tudták volna menteni, ha sejtik, mire készül?

Denverben, ami az elővárosaival együtt több mint ezeregyszáz négyzetkilométert fed le, és több mint hárommillió lelket számlál, hogyan találhatott az áldozat erre a magányos helyre? Szerencse vagy gondos tervezés eredményeként került ide, ahol rohadtul esélytelen volt, hogy

bárki is erre járjon az éjszaka közepén, és megállítsa? Szerencse vagy tervszerűség vezette, amikor kiválasztotta azt a helyet, ahol a sínek éppen annyira kanyarodtak, hogy elrejtsek őt egészen addig, amíg a mozdony ki nem bukkant a felüljáró alól, és be nem ért a kanyarba?

– Ennyire vágytál a halálra? – kérdeztem a tetemtől.

Clyde halkán felnyüsztett.

Megvakargattam a füle tövét.

– Igen, tudom.

Clyde-dal fél órája értünk ide. Megláttam a testet – a darabokban heverő testet –, és léptem egyet a sínek felé. Egyetlen pillanat alatt a világ túlsó felére kerültem, az iraki porba és hőségbe, ahol halott tengerészgyalogosok testrészeit pakoltam egy hűtőkocsi hátuljába.

Clyde kitartó bökdösése hozott vissza – már a földön görnyedtem, hiperventiláltam – a csendes sínszakasz mellett.

Öt hónapja jártam a kötelező munkahelyi tanácsadásra, azóta, hogy Clyde-dal segítettünk a denveri rendőrségnek egy gyilkos utáni nyomozásban, ami valóságos hullahalmon át vezetett – akadtak köztük elkövetők és áldozatok egyaránt. Ha a terápia nem is segített a visszaemlékezéseken, a rémálmokon meg a szellemeken, legalább a fájdalomcsillapítókról meg a lorazepámról lejöttem, ahogy a cigarettáról és az önvádról is; keményen melóztam azon, hogy ismét kitisztuljon a fejem és a lelkiismeretem. Hogy visszataláljak ahhoz, aki azelőtt voltam, hogy a háború, majd a nyomozás mindent aláásott volna bennem, amiben hittem.

De a múlt persze sosem múlik el.

Clyde-nak jobban ment. Sokkal mozgékonyabb és edzettebb lett, mint Irak óta bármikor, a belga juhász fekete-barna bundája fényesen csillogott, szeme ragyogott. Az embervadászat során elszenvedett sérülései mára rossz emlékké halványodtak.

Újra megbökdösött. *Munkára, tengerészgyalogos!*

– Sose hagyd – szóltam oda neki –, hogy hátráltassalak!

Mögöttem piros-kék fények villódtak a sötétben, és egy autó állt meg az út szélén a kis emelkedő tetején. Ajtó nyílt és csukódott, majd két férfi hangja szűrődött át halkán a félhomályon. Feltehetően a zsarué, aki a hívásomra válaszolt, és a mozdonyvezetőé.

A masinisztát kiküldtem az útra, hogy fogadja a járőrt. És hogy távol tartsam őt a halálestétől, amit akaratlanul is okozott.

A dombról lefelé tartó lépések hangjára megfordultam. Zseblámpa fénye billegett ide-oda, a fénysugár átsuhant Clyde-on és rajtam, majd a földre vetült, mielőtt megpihent volna a kihunyó csillagok fényében felmagasodó vonat oldalán.

– Maga az a bérzsaru, aki bejelentkezett? – kérdezte egy fiatal férfihang.

– Parnell különleges ügynök vagyok.

Nem sértődtem meg a szóhasználatán. Gyakran még más zsaruk sem értették, hogy mivel jár a munkám. A magáncégnek dolgozó vasúti zsaruk, aki egyúttal első szintű rendfenntartói képesítéssel is rendelkezik, pont úgy, mint bármelyik rendőr, aki a kormány alkalmazásában áll. Állami és szövetségi felhatalmazással rendelkezünk: járőrözhetünk, nyomozhatunk, van letartóztatási jogkörünk a vasúton és azon kívül is.

Megvártam, amíg a thorntoni rendőrség készenlétise elindul felém. A zseblámpája vetette visszfényben nem nézett ki többnek huszonket-tőnél-huszonháromnál; alighanem ez volt az első ugrója. Megsajnál-tam.

A zseblámpája fénye a kelleténél egy ütemmel tovább pihent az arco-mon, mielőtt leeresztette volna. Kipislogtam a szememből a megmaradó utóképet.

– Ketz járőr vagyok – közölte. – Megtalálta a testet?

– A nőt. Igen, megtaláltam.

Kezet ráztunk. Nem törődött Clyde-dal, aki viszonozta a szívességet.

– A nyomozók már úton vannak – tudatta. – Ne nézzük meg?

– Én a maga helyében a többiekre hagynám.

Ahogy beszélgettünk, a nap a láthatár felé araszolt, és erőtlen fény szűrődött a szürkességbe. Most már jobban ki tudtam venni a járőr vonásait. Pirospozsgás bőr, kék szempár. Szőke haj az egyensapka alatt. Nagyon halványan éreztem a kölnije illatát. Ketz járőr jóképű volt, sportos. Magabiztos.

A szavaimra a homlokát ráncolta.

– Az első holtteste? – kérdezte.

– Nos, hát...

Majdnem megpaskolta a fejemet.

– Mindig az első a legrosszabb.

– Igaz – mondtam. – Csak kezelje bűnügyi helyszíneként! És vigyázzon, hova lép! Tíz méterre van magától, jobbra.

Erre megállt, de aztán felsétált az enyhe emelkedőn a sínek felé, a bakancsa ropogott a kavicságyon. Leguggolt, és zseblámpával végigpászta a szenesvagon alatt, a sínek mentén.

– Mi a... – kezdte. Aztán: – Bassza meg!

Felemeltem a fejem, hogy az arcomon végigsimítson a hűvös, nyirkos levegő. A csillagok mostanra eltűntek. A vonat túloldaláról a felkelő nap fénycsóvákat küldött felénk, merész ígéreteként, hogy ez a júliusi nap kemény lesz. Denver rekordhőhullámtól szenvedett, éjszaka pedig özvényszerű esőzések áztatták a földet, túlterhelve a vízelvezető csatornákat, amitől a város mocsárrá változott. Az emberek arról beszélgettek, hogy az időjárás és a növekvő bűnözés miatt Denver akár Kongó is lehetne.

Mögöttem fényoszlopok bukkantak fel, majd megállt egy autó. Ajtócsapódások, majd hangok hallatszottak. Csevegő, de mogorva férfihan-
gok. A nyomozók.

Ekkor újabb hang törte meg a reggeli csendet. A járőrnek sikerült majdnem tíz méterre jutnia a vágányoktól, mielőtt a reggelijét a gazba küldte.

– Mindig az első a legrosszabb – szoltam oda.

A nyomozók álmos tekintetű vén rókák voltak. Frank Wilson – majdnem száznyolcvan magas, túlsúlyos és kopaszodó, az arca olyan színtelen és ráncos, mint a gyűrött újságpapír. És Al Gresino – néhány évvel fiatalabb, százkilencven magas, vöröslő képű és nagydarab; puffadt teste szívproblémákra utalt. Felvillantották a jelvényüket, kezét fogtak velem, Wilson pedig megkérdezte, hogy Clyde hajlandó-e mancsot rázni vele. Hajlandó volt.

– Hát te aztán gyönyörű vagy – mondta neki Wilson. – Belga juhász, igaz? Okos kis nyavalyások.

Clyde valósággal pöffeszkedett ettől.

– Mi van az újonccal? – bökött Gresino Ketz felé, aki még mindig kétrét görnyedt a susnyásban. Felemelte a hangját. – Hé, ez az ugró vette el a szüzességedet?

Ketz nem fordult meg. Csak felemelte a középső ujját.

– Valami rosszat ehetett – vélekedtem. Tetszett a járőr vagánysága.

Gresino horkantva nevetett.

Elmondtam nekik, amit tudtam. A mozdonyvezető látta, hogy a nő a síneken áll, miközben dél felé tartott 03:58-kor. A vonat a megengedett nyolcvan kilométer per órás sebességgel haladt, és a nőt jól megvilágították a reflektorai. Úgy kétszáz méterre lehetett tőle, amikor kibukkant a kanyarból. Hangjelzést adott le, és meghúzta a vészféket, de a nő meg sem moccant, és remény sem volt az ütközés elkerülésére. Úgy másfél kilométerrel odébb állt meg végül a vonat csikorogva. A mozdonyvezető hívta a diszpécseret, aki értesített engem mint ügyeletes rendőrt.

Ezután felvettem a mozdonyvezetőt ott, ahol a vonat megállt, és megfúvattam vele a szondát, miközben telefonon jelentettem a balesetet a thornntoni rendőrségnek, és riasztottam a mentőket. Kiszedtem a vonat kép- és eseményrögzítő merevlemezeit, majd a fékezőt a szerelvéynél hagytam, míg a mozdonyvezetővel idejöttünk. Megtaláltam a nőt, aztán végigsétáltam a sínek mentén mindkét irányba száz métert, hogy meggyőződjek róla, nincs-e másik holttest. A szokásos eljárást követtem.

Kihagytam a felvillanó emlékekről szóló részt.

Wilson a dombon álló járművek felé intett a fejével.

– A magáé a Lexus?

– Samantha Davenport nevére regisztrálták Washington Parkban. A nő harmincnyolc éves. Nem áll körözés alatt, szabálysértést sem követett el. A róla kapott személyleírás ráillik arra, ami a testéből megmaradt.

– Mit tudott kivenni abból a húskupacból? – kérdezte Gresino.

– Az arca sértetlen maradt – feleltem szelíden.

Megfordult, hogy megnézzze.

– Wash Park? – vonta fel Wilson a szemöldökét.

Washington Park Denver egyik legpatinásabb negyede volt, negyvenpercnyi autótúra, ha nincs forgalom. Wash Park lakói általában nem kerültek vonatkerékek alá. Amikor a gazdagok úgy döntöttek, hogy meghalnak, azt diszkréten, zárt ajtóik mögött tették.

– A Lexus ajtajai zárva vannak – közöltem. – A beltere tiszta. A zseb-lámpám fényében nem láttam semmit odabent egy napszemüvegen, egy női esőkabáton és egy zoknimajmon kívül.

– Egy min?

– Az egy plüssállat. Játék.

Clyde-nak is volt egy, de ezt nem említettem. Clyde-dal tudunk titkot tartani.

Gresino most ismét felém fordult.

– Miért vezet valaki negyven percet, hogy aztán a vonat alá vesse magát?

– Ha így akarsz elmenni – mondtam –, akkor ez a lehető legjobb hely. Itt senki sem tud lebeszélni róla.

Wilson bólintott, mintha részben megértené.

– Itt *tényleg* elég békés minden. Szép hely piknikezéshez. Odalent, a folyó mellett.

– Most szórakozol velem? – meredt Gresino a társára. – Te valami természetimádó, buddhista, müzlizabáló dilinyós lettél? Rettentően borzasztó így elmenni. Akár itt, akár máshol.

Való igaz, rettentően borzasztó.

– Szóljanak, ha készen vannak, és végeztek a vonattal, hogy továbbmehessen! – szóltam oda. – Addig hívok új kezelőszemélyzetet.

A mozdonyvezető, Deke Willsby a vasúttól kapott Ford Explorerem mellett állt, egyik lábát a lábtartón nyugtatva. Cigaretta lógott a szájából, a végén a hamu hosszún, puhán nyúlt, elfeledve. Barna Denver Pacific Continental feliratú kabátja úgy lötyögött rajta, mint a megerezkedett bőr.

– Ez megint forró nap lesz – mondtam, amikor Clyde-dal odaértünk. Igyekeztem hétköznapi módon viselkedni.

Deke összerezett. Ujjai rátaláltak a cigarettára, kivette a szájából. Lekocogtatta a hamut, és megköszörülte a torkát.

– Mit mondtál? – kérdezte.

Feladtam a hétköznapi viselkedést.

– Szar egy nap a mai.

Felemelte a cigarettáját, és letüdözött egy jókora adag füstöt.

– És még csak most kezdődik – bólintott. A tekintete üres volt.

Deke magas, kopaszodó férfi volt, karján csak úgy dagadtak az izmok a vonatokon végzett munkától. Kezének redői örökké feketék maradtak a gépolajtól, bütykei nagy csomók, a szeme körül a bőrét ráncok hálózta be a negyven évtől, amit a mozdony ablakán kibámulva töltött. Láttam Deke-et úgy nevetni, hogy már sírt, láttam, amikor az arca vörösre színeződött a dühtől. Egyszer még részegen is láttam egy bulin, amikor az egyik kollégája nyugdíjba ment. És tanúja voltam, hogy milyen, amikor hullafáradt egy hosszú út után.

De még sosem láttam őt ilyennek – ugyanolyan törekenynek tetszett, akár a síneken feldarabolt nő.

– Sajnálom, Deke – törtem meg a csendet.

– Te jó ég, az a *hang!* – Deke megdörzsölte a szemét. – Lehetetlen elfelejteni azt a hangot. Mint a húsdaráló.

Ezt hallottam már más mozdonyvezetőktől is. És ez akkor is meglepett – hogy a törekeny emberi test egyáltalán hogyan szállhat ilyen hangosan szembe a mozdonnal.

– A segítők már gyülekeznek a központban – mondtam. – Ők majd kezelésbe vesznek.

– Persze. Én... – Az ajka ismét megtalálta a cigarettát.

– Mi az?

Megrázta a fejét, kifújta a füstöt. De sok minden zakatolt a fejében.

– Hány órája tart a műszakod? – kérdeztem.

Erre azonnal magához tért, és olyan pillantást vetett rám, amivel akár lyukat fúrhatott volna a járdába.

– Nem aludtam el. Még csak fáradt sem voltam.

– Meg kell kérdeznem, Deke.

Ez részben hazugság volt – sem a vasút, sem a szövetségi kormány nem jegyezte a fáradtságához köthető baleseteket, így nem létezett ilyen előírás. De nem hagyhattam figyelmen kívül, ha potenciálisan kimerült személyzet vezet egy tízezer tonnás vonatot. És ha valaki úgy dönt, hogy beperli a Denver Pacific Continentalt Samantha halála miatt – ami elég valószínű –, akkor az ügyvédek először azt vizsgálnák meg, hogy milyen állapotban volt a kezelőszemélyzet.

– Tíz órája melóztam – vallotta be Deke. – Úgy volt, hogy még a Joint Line előtt kiszállok, de aztán nem úgy alakult.

– Ez hányadik napod zsinórban?

– A hatodik. A mai az utolsó, utána négy nap szabijön. – A tekintete találkozott az enyémmel. – Nem először csinálom, és egy kicsit talán fáradt voltam, de mit gondolsz, mire való a Red Bull? Viszont nem aludtam vezetés közben. Nézd meg a LocoCAM felvételét! Te is látni fogod.

A DPC legtöbb mozdonyát felszerelték vasúti képrögzítővel – az ablakon belülré szerelt kis kamerával, amely a mozdonyvezető szemszögéből vette fel a pályát. A készülék a hangot is rögzítette – a vezetőfülkében zajló beszélgetést, valamint a kürtöket és a fékek hangját. Amint visszamentem az irodába, megnéztem a felvételt.

– És mi van Sethmeyerrel? – kérdeztem. A fékezővel.

– Lehet, hogy ő kicsit fáradt volt.

Vagyis elaludt, és valószínűleg horkolt is.

– Tudod, hogy mi folyton szólóban nyomjuk – mondta halkán Deke, és a rosszallás még mindig ott honolt a szemében. – Nem lehet más-képp megoldani a műszakokat.

Újra szívtam egyet a cigiből, majd hagyta, hogy a füst körbeölelje. Megragadtam a lehetőséget, hogy passzívan élvezzem a nikotint, és nem szóltam semmit. Az együttérzésemet jóváhagyásként is értelmezhetné volna.

Amikor elhallgatott, taktikát váltottam.

– Felhívtad már Betsyt? – Betsy és Deke már Krisztus születése óta házások voltak. Ez lenne a harmadik ilyen hívása.

Deke végigszívta a cigarettát, majd a bakancsa talpával elnyomta a csikket.

– Már úton van. Épp most fejezte be a műszakját a falatozóban.

Alattunk Wilson jegyzetelt, miközben Gresino fényképezett. Úgy tűnt, mostanra már felvették a rutint.

Az ugrók nem számítanak olyan ritkának, mint ahogyan azt az ember hinni szeretné. Csak az én szakaszomból öt tengerészgyalogos engedett az öngyilkosság szirénhangjának. És én is sokáig farkasszemet néztem a szörnyeteggel. De azok, akik a vonat alá vetik magukat, elfelejtik, vagy éppen nem érdekli őket, hogy egy másik embert kényszerítenek arra, hogy végezzen velük.

Gresino hangja csendült fel:

– Az *nem* a másik lába. Ugye?

Deke a földre szegezte pillantását.

– Én nem... Nem tudtam...

– Tudom, Deke.

Jobb, ha lefoglalja magát. A thorntoni zsaruk tudni akarják majd a részleteket, ahogy a Szövetségi Vasúti Igazgatóság is. Az én feladatom volt ezeket kideríteni. A helyi nyomozók megvizsgálják a helyszínt, és eldöntik, van-e okuk feltételezni, hogy bűncselekmény történt. Ha a halottkém a halálesetet balesetnek vagy öngyilkosságnak nyilvánítja, a nyomozók munkája befejeződik. Amint a helyszínelők elvégzik, amit kell, én eltüntettem a nyomokat, és mindenki folytathatja a napját.

Mindenki, kivéve Samantha Davenportot. És azokat, akiket esetleg hátrahagyott.

Vonakodva belenyúltam az Explorerbe, és elővettem a mappát, ami-ben a halálesetekkel és gázolásokkal foglalkozó nyomtatvány lapult.

– Készen állsz, hogy beszéljünk róla? – kérdeztem.

– Ez már a harmadik ilyen esetem.

– Tudom.

– De... – Nyúzott arca megélenkült; elszállt róla a sokk. – Ez most más volt.

– Hogyhogy?

– Magamban többször is lepörgettem a dolgot. Az járt a fejemben, hogy talán nem gondolkodtam tisztán. De most már biztos vagyok benne. Valahogy nem volt rendben az ügy.

A fejemet csóváltam. Mintha sejtettem volna, hogy hova fog kilyukadni, és nem szívesen tartanék vele.

– Mondd el!

– Sötét volt. Épp akkor értem el a felüljárót, és jöttem ki a kanyarból. De esküszöm – a tekintete megtalálta az enyémet –, esküszöm, hogy már sérült volt, mielőtt elütöttem volna. Ezt mondd meg a zsaruknak! Láttam őt a reflektorok fényében, mielőtt... megtörtént volna. Már sérült volt.

A visszaemlékezéssel együtt járó hányinger próbált felfelé kúszni a torkomban.

– Mit láttál pontosan?

– Én... – Most már reszketett, ahogy a sok nyújtotta védelem teljesen lepergett. – Véres volt. Tágra nyílt szemmel, egyenesen rám nézett. Egyenesen állt, és, nem is tudom, úgy *vonaglott*, mintha el akarna menekülni, de... – most már sírt –, nem hiszem, hogy tudott mozogni. A szája nyitva volt. Valószínűleg sikoltott, de nem hallottam a motor miatt. És aztán... aztán én...

A vállára tettem a kezem.

– Oké. Hívjuk ide a nyomozókat!

Beszívta a levegőt.

– Csak egy percet kérek! – mondtam neki.

Ahogy Clyde-dal elindultunk az emelkedő felé, hogy szóljak a nyomozóknak, felzümmögött a headsetem. Ránéztem a számra. Michael Walker Cohen. A denveri rendőrség gyilkossági ügyekkel foglalkozó nyomozója. Tegnap este még az ő ágyában bújtunk össze – pontosabban a *mi* ágyunkban, ahogy ahhoz ragaszkodott, mivel az elmúlt öt hónapban szinte teljesen odaköltöztem –, és a testünk egymáshoz simult, melegen a nyári éjszakában. Azt mondta, hogy szeret. Mire azt feleltem, hogy ez tiszta baromság.

Na, onnantól romlottak el a dolgok.

Még ébren voltunk, amikor a kora hajnali órákban hívást kapott, harminc perccel az én telefonom előtt.

– Baj van – mondta, miután letette a telefont. Kigördült az ágyból, vizet fröcskölt az arcára, öltönybe bújt, felkapott egy nyakkendőt, és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

már kint is volt az ajtón, mielőtt még időm lett volna kávéat önteni neki. Még csak el sem köszönt. Nem mintha vártam volna. Tudtam, hogy máris a holtak között jár.

Azt hittem, hogy csak bejelentkezik, ha már összevesztünk, ezért hagytam, hadd kapcsoljon be a hangposta. Majd visszahívom, ha itt végeztem.

Aztán SMS-t küldött.

Többszörös emberölés. Az áldozat két gyerek.

Az apát is meglőtték. Vasúti szál. Hívj fel!

Gyerekek. Leengedtem a telefonomat. Behunytam a szemem. Megvettem a lábamat, és lassan kezdtem beszívni a levegőt, ahogy arra a veteránokkal foglalkozó tanácsadóm tanított.

Egy... Jól csinálom. Gyúrok. Egészségesen étkezem. *Kettő...* Talán túl sokat iszom. Oké, tutira túl sokat iszom. De... *három...* semmi rosszabbat nem csinálok. Még csak nem is cigizem. Eljárok minden brutális terápiás alkalomra, és azt teszem, amit mondanak... *négy...* abban a hitben, hogy végül jobb lesz a helyzet, nem pedig rosszabb.

Öt. Kinyitottam a szemem.

– Még mindig rendben vagyunk – suttogtam.

Addig mondogasd, amíg igaz nem lesz!

Wilson éppen a sínek mellett guggolt. A fejét oldalra hajtotta, mint ha a vonat alá kukucskálna. Az állát vakargatta a kézfejevel, mintha valami zavarná.

Ekkor eszembe jutott az elektromos vezeték, amit akkor vettem észre, amikor először közelítettem meg a holttestet. Azt hittem, hogy valamelyik pályakarbantartó teherautóról eshetett le.

Véres volt. Mintha el akarna menekülni.

Beütöttem Cohen számát.